

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

4:de årg.

Den 17 Maj 1903.

N:o 33

Återgiftvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: *Salomon Smith* (med 1 porträtt). *Samfundet »Brödrafolkens väls»* (med 2 porträtt). *Chefsombytet vid kartverket, I* (med 1 porträtt). *Johanne Vogt* (med 1 port. ätt). *Svensk företagsamhet* (med 3 illustr.). *Uppburna, danska gästspel i Stockho'm* (med 2 porträtt). *De förmade nationerna i Karlstad* (med 1 illustr.). *Belägrad af en tiger. För HVAR 8 DAG af Mustafa.* *Interiörer från en modern klubblokal* (med 8 ill.). *Svensk-tyska vapenbrödrämötet i Gumbinnen* (med 2 ill.). *Svenska sydpolsexpeditionen* (med 1 ill.). *Finske män, IV* (med 5 porträtt). *Fredspalatset i Haag* (med 1 illustr.). *Ljustereldar. Berättelse för HVAR 8 DAG af C. C.* *Svenskar på automobil genom Tyskland* (med 1 illustr.). *Landsfiskalen C. F. Köhler* (med 1 porträtt). *Konung Edwards ankomst till Paris* (med 2 illustr.). *Veckans porträttgalleri* (med 32 porträtt). *Idrottstävlingarne i Stockholm den 10 maj* (med 4 illustr.). *En liflig tafla från Österåsens sanatorium* (med 1 illustration).

BONNIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1903

Foto. Marcus, Ystad.

Klöké; Kem. A.-B. Bengt Ståfersparre Sölm—Gbg

SALOMON SMITH.

Efter ett nytaget porträtt med ensamrätt för HVAR 8 DAG.

SALOMON SMITH.

Bland de svenska konstnärer, som inom och utom sitt land med heder häfdat den svenska sångkonsten, intager SALOMON SMITH en aldeles säregen ställning. Vid sidan af sin praktiska verksamhet i Ystad både såsom apotekare och som en med många förtroendeposter hedrad kommunalman har Salomon Smiths kärlek till tonkonsten kommit honom att ägna krafter och intresse åt ett kall, vida skildt från det praktiska lifvets område. Ej nöjd med att endast som talangfull amatör tjäna den konst, hvartill han af naturen utrustats med så rika förutsättningar, har han utvecklat denna begåfning till en konstnärlig höjd, som ställer honom i jämbredd med de främste i vårt land på det område, han med sådan kärlek ägnat sig åt, nämligen konsert- och oratoriesången.

Då han den 6 maj med anledning af sin femtioårsdag var föremål för hedrande uppmärksamhet från när och fjärran, var det lika mycket den skattade konstnären som den framstående medborgaren, som därvid hyllades. Att med anledning af detta nyss firade jubileum kasta en blick tillbaka på denna konstnärns lif och verksamhet torde vara af intresse för de många vännerna af hans konst.

Anders Wilhelm Salomon Smith är född i Trelleborg den 6 maj 1853 och härstammar från den gamla bohussländska familjen Smith, som uti författarinnan Emelie Flygare Carlén har ännu en berömd medlem. Tidigt flyttade föräldrarna till Ystad, där fadern, som var en utmärkt tenorsångare och hvars bana i mycket liknar sonens, var innehafvare af apoteket samt riksdagsman. Af honom ärfde sonen sin musikaliska begåfning och erhöi i hemmet denna kärlek till konsten, som sedan alltid följt honom. Efter genomgångna skolstudier beslöt han dock att följa sin fars föredöme och ägna sig åt ett praktiskt yrke samt blef elev å faderns apotek, som han efter genomgångna examina 1882 öfvertog. Samtidigt utvecklade han dock sin musikbegåfning, studerande violin för Aug. Körling och prof. Book samt sång för prof. Günther och Fritz Arlberg. Den praktiska, kraftfulla barytonstämman väckte allmänt uppseende och gaf

honom tillfälle att deltaga i Upsalastudenternas sångarfärder till London och Bryssel 1876, Paris 78 samt Danmark 88. Äfven i Wien lät han höra sig och erhöi efter profsjungning på operan erbjudande om engagement, men föredrog att försaka den med stora ansträngningar och vanskligheter ofta förenade operaverksamheten och i stället såsom oberoende konstnär verka för sitt kall. Att denna verksamhet varit rik på framgångar, vittna de talrika konsertturnéer han företagit i förening med konstnärer som Ysaye, Reissenauer m. fl. samt de många större konserter och oratorieuppföranden både i Sverige, Danmark och Tyskland, vid hvilka han anlitats. Bland de förnämsta solopartier han härvid utfört må framhållas baspartien i Messias, Josua, Bachs passioner, Skapelsen, Årstiderna, Beethovens 9:de symfoni och mäsas, Elias, Paulus, Schumanns Manfred och Faust, Berlioz' Faust, Verdis Requiem samt en del nummer ur Wagners tondramer såsom »Wotans Abschied» och Hans Sachs monolog. Då den svenske sångarens rykte äfven spridt sig till skandinaverna i Amerika, har man därifrån anmodat honom att medverka vid de stora sångarfester, som i Juli månad komma att äga rum i Minneapolis, hvilket han lär hafva lofvat.

Trots sin konstnärliga verksamhet ägnar Salomon Smith en stor del af sina krafter åt sitt egentliga yrke och åt de kommunala värven i den stad, bland hvars främste och mest populära medborgare han räknas och till hvilket hans enkla, anspråkslösa väsen samt sympatiska och tjänstvilliga personlighet bidrager. I hans magnifika hem samlas ofta berömda konstnärer från skilda länder, och kammarmusiken odlas där med särskildt intresse genom den stråkkvartett han bildat, hvori han själf spelar första violen och Körling violoncellen.

Litteris et artibus, ledamotskap af Musikaliska akademien och andra yttre utmärkelser äro ett erkännande af den hedrande plats han intager i svenska musiklifvet.

O. M.

SAMFUNDET "BRÖDRAFOLKENS VÄL".

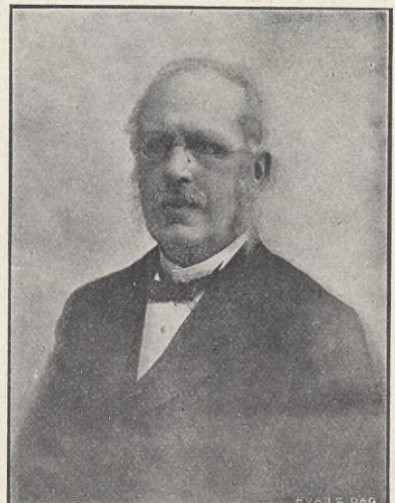
ÖFVERSTELÖJTNANT F. BONNEVIE,
Kristiania.

Den svensk-norska Föreningen, hvars namn: »Brödrafolkens väl», också nämner dess syfte, och som nyligen konstituerades i Kristiania, har väckt lika stora sympatier och intresse på ömse sidor om Kölen. Från dess första möte lämnade vi några porträttgrupper och nämnde då såsom den ursprungliga idéens man Öfverstelöjtnant F. Bonnevie i Kristiania. Vi kunna nu visa ett porträtt af den man som genom anordnande af möten mellan de nordiska ländernas officerare gaf första impulsen till ävägbringande af ett personligt närmande mellan svenska och norska bröder.

* * *

Det andra porträttet är af en svensk ädling Friherre Ludvig von Platen i Stockholm, hvilken genom den storartade gåfvan af 5,000 kronor till Samfundets fromma visat sitt intresse för och sin förståelse af dess betydelse.

Friherre v. P., 79 år den 30 inst. oktober, har i synnerlig grad arbetat för djurskyddssakens befrämjande.

FRIHERRE L. von PLATEN,
Stockholm.

FRIHERRE CARL LOVISIN.
Kliché: Bengt Sjöforsparre.

Öfversten vid generalstaben, friherre Carl Lovisin har afgått som chef för rikets allmänna kartverk, hvilken post öfverste L. beklädt sedan 1892.

Den kända norska författarinnan, fru Johanne Vogt, f. Collett, fyllde häromdagen 70 år. I Sverige är kanske fru Vogt mest bekant för sina barnberättelser; bland hennes större arbeten böra nämnas: »En Aeresrets», »Daglidags», och »Då Professorens reiste».

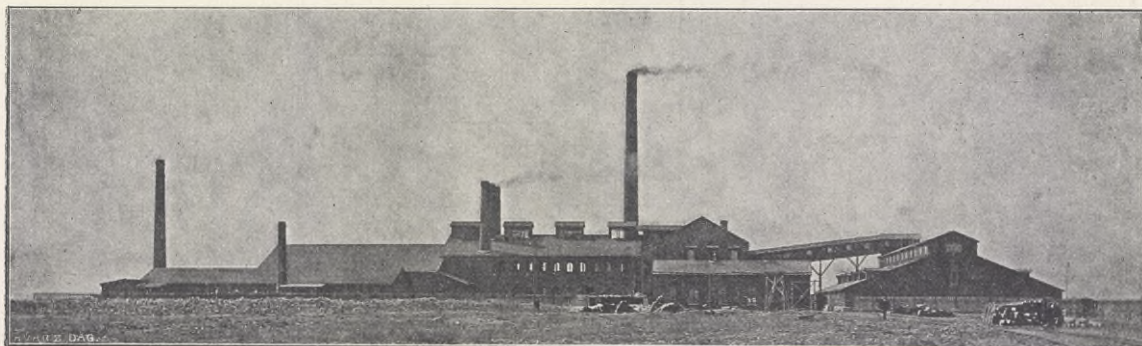
För närvarande arbetar fru V. på en skildring af gamla Kristianiaförhållanden, som skall få till titel »Statsraad Collett, hans Hus och hans Samtid» och som utkommer i vår.

Fru Vogt, som trots sina 70 år är ungdomligt liflig och varmt intresserad för litteratur och konst, har fyra barn, däribland skalden Niels Collett Vogt och fru Johanne Vogt Lie.

Kliché: Bengt Sjöforsparre.

SVENSK FÖRETAGSAMHET.

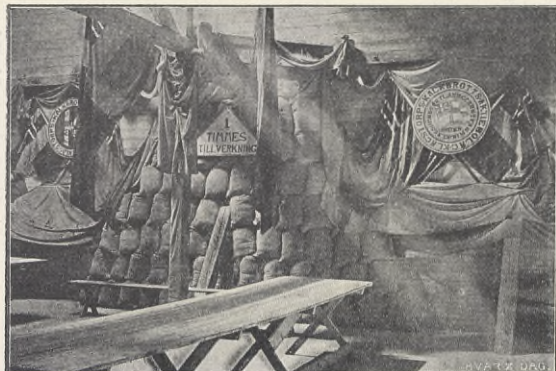
Amatörfoto.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Sthlm.—Gbg

DEN NYA CEMENTFABRIKEN I KLAGSHAMN.

En synnerligen storartad, industriell anläggning har helt nyligen fullbordats med den cementfabrik Klagstorps Kalkbrotts aktiebolag uppförd vid Klagshamn. Cementfabrikationen i Sverige står som bekant på en mycket hög ståndpunkt, och sannolikt skall denna nyaste cementfabrik, tillgodosedd med allehanda moderna förbättringar — i synnerhet de roterande ugnarne efter amerikanskt system — bidra att

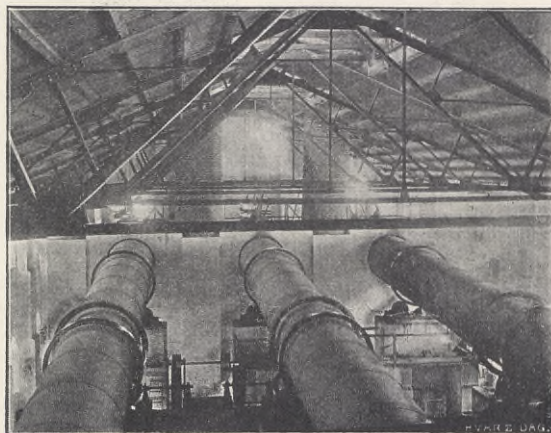
i än högre mån befästa det anseende, denna för landet betydelsefulla industri redan vunnit. Fabriken kan producera icke mindre än 160,000 fat cement per år, en siffra som angifver anläggningens omfattning.

Amatörfoto.

Kliché: Bengt Sjöforsparre.

1 TIMMES TILLVERKNING: 700 säckar.

Amatörfoto.

Kliché: Bengt Sjöforsparre.

INTERIÖR FRÅN UGNSHUSET: Roterande ugnar.

UPPBURNA, DANSKA GÄSTSPEL I STOCKHOLM.

Efter nytagna fotografier af HVAR 8 DAGS fotograf.

Kliché: Bengt Silfversparre.
FRU BETTY HENNINGS, som Hedvig i Vildanden.

Kliché: Bengt Silfversparre.
KAMMARSÅNGAREN HEROLD, som Radamès i Aïda.

DE FÖRENADE NATIONERNA I KARLSTAD.

Foto. Kjerling, Karlstad.

F. d. och nuvarande akademiska medborgare firande Valborgsmässaafon 1903.

Valborgsmässaafonen firas på fullt studentkost sätt i Karlstad sedan några år tillbaka. Då samlas f. d. akademiska medborgare för att upplifva minnet af »studentens lyckliga dar» och man söker då att på det samvetsgrammaste följa traditionerna från universitet. Afven i år hade ett femtiotal gamla studenter hörsammat kuratorernas kallelse till firande af valborgsmässaafonen, och årets fest var sina föregångare lik, det var »fröjd i hjärtan och pokaler». På öfligt sätt hälsade nationerna hvarandra sins emellan och tal och sång växlade och hvar och en sökte på bästa sätt sätta sig in i situationen,

d. v. s. för några korta timmar åter lefva det glada studentlifvet.

Af hedersledamöterna var vid festen närvarande seniorn bland dem alla, den äldrige biskopen i Karlstad.

Vi nämnteckna: Biskop Rundgren (förste hedersledamot, 1); Domprosten Jakobsson (hedersledamot, 2); E. o. hofrättsnotarien M. tander (inspektor, 3); Rektor Dahlman (förste kurator, 4); Lektor Johansson (andre kurator, 5); Litteratör Stjerne (bibliotekarie, 6); Adjunkten Vendel (sånganförare, 7).

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre, Skilm—Gbg

BELÄGRAD AF EN TIGER.

Berättelse för HVAR 8 DAG af *Mustafa*.

En dag, då termometern redan klockan 7 på morgonen visade 43 grader Celsius lämna vi Pannastatens herrelösa huvudstad för att oxas till Nagode, säte för en af de allra minsta af furstarne i Central India. Som hela Bundelkhand, är landet mellan Panna och Nagode rysligt. En torr, förbränd, af hetta ångande, snårig och resig djungel, stundom afbruten af med kolsvarta klippstycken besädd slättland. Människoboningarne äro sällsynta, byarne än sällsyntare, men där de finnas, grinar en fattigdom och hunger till mötes. Här och där vid rastplatserna ser man några oxkarror och ett dussin människor ätande sitt torra bröd och badande vid brunnen, men i allmänhet är landet ödsligt och folktomt.

Klockan åtta på morgonen aftågade vi från Panna, och ej förr än klockan ett på natten voro vi i Nagode. Afståndet mellan de båda städerna är mellan tre och fyra mil. Dock måste det erkännas, att vi ej äkte oafbrutet hela denna tid.

Vid middagstiden, då hettan var sådan att själen satt slö inom en i upplösningsillstånd varande kropp, släpade oxarne ned oss i en liten by, belägen i utkanten af en tät och snårig djungel. Oxarne ville rasta och då det icke är möjligt att förmå indiska oxar att afstå från ett fattadt beslut, nödgades vi foga oss. Mohammed började plocka fram några af dam och smuts kolsvarta tuppen, litet stenhårdt, smutsigt bröd och en del oätbara, förbrända fikonkarter, samt bjöd mig att äta af denna föga lukulliska måltid. Min körsven bakade bröd på en brinnande rishög, men däraf kunde jag ej få något godt. Att förmå en hindu att dela sin mat eller sin dryck med en smutsig otrogen, torde vara omöjligt. Och Mohammed, islamiten, var för lat att baka. Under det jag, sittande på ett trappsteg, försökte afvinna de smutsiga tuppen deras angenämaste sidor, kom en man fram ur djungeln med andan i halsen, badande i svett och med sönderrifna, nedfläckade kläder. Han hade sett en stor tiger nere i djungeln, ropade han, och det var med nöd han undgått att bli dess byte. Bynnevånarne blefvo nära nog vakna af förfäran och flydde in i husen, upp på taken eller i träden. Det var nästan som om tigern varit med ibland dem på byns hufvudgata.

Mannen, på hvars trappa jag satt, försökte öfvertala mig att klättra upp på taket, dit han själf tagit sin tillflykt, men då jag skrottade honom rätt i ansiktet, blygdes han och kom ned igen från sin upphöjda plats. Han berättade mig, att han var den enda i hela byn, som ägde en bössa och att han i sin ungdom skjutit flera tigrar — men nu vore han till åren och ville ej längre utsätta sig för faran. — Nå, sade jag, låna mig din bössa, så skall jag gå ut och skjuta tigern. — Nej, det ville han ej, lika litet som han ville låna ut vapnet åt någon annan i byn. Själ af ansåg han sig för gammal att gå ut på tigerjakt. — Efter en stunds öfverläggning, förmädde jag honom emellertid att beväpnas sig med sitt ej allt för fruktansvärda vapen och följa mig ut i djungeln. Hvad mig angår, så utgjordes min bevärning af en som tigerdödare säkert mycket oskadlig revolver.

Hur vi ströfvade omkring hit och dit i den täta oväsamma djungeln, funno vi icke någon tiger, utan återvände med oförrättadt ärende. Jag var just i färd med att fråga mina oxar, om det behagade dem att fortsätta färden, då fyra män kommo springande från södra delen af den långsträckt byn, skrikande med full hals, att tigern därefter inträngt på bygatan, gripit en pojke, som legat och sofvit på gatan samt släpat honom med sig ut i djungeln.

Jag föreslog nu min värd en ny expedition, men han var ännu betänksammare än nyss. Hade tigern redan smakat blod, vore han farlig, bössan vore dålig och gammal och hade icke på många år användts. Förgäfves framhöll jag att det vore en skam för hela byn, att låta tigerns våldsdåd bli ohämmandt. Näväl, sade jag slutligen, då går jag ensam med det vapen jag har, och begaf mig in i djungeln än en gång. Då emellertid min värd och de öfriga byamännen sågo att jag gjorde allvar af min hotelse att gå ensam, slogo dem deras samveten, och de följde mig. Min värd med bössan upphann mig snart och de öfrige kommo efter, beredda att med oväsen och tjut försöka skrämman besten och, om detta ej lyckades, taga till fötter. Långsamt, med svett och möda arbetade vi oss fram i den öfverhettade, snåriga djungeln och befunno oss efter väl en timmes marsch vid kanten af en öppen plats, bevuxen med förbrändt gräs af nära nog half manshöjd. En stund stodo vi stilla, min värd och jag disputerande om vi skulle våga oss ut på detta torg, som väl mätte 300 steg i fyrkant. Om också icke tigern ligger fördold i gräset, så finnas där törhända Cobras och de äro nästan ännu farligare, sade hinduen. — Se, afbröt han sig plötsligt och pekade ut åt slätten. Att börja med såg jag ingenting annat än hur den af solen upphettade luften dallrade ofvan det sträfviga gräset. Men se då, ser ni ej rörelsen i gräset? Jo, verkligen. Midt ute på slätten gick det höga torra gräset i vågor, som om någon kolossal orm slingrat sig däri. Så höjde sig något ofantligt, gult, glänsande, ofvan grässkogens toppar, dök åter ned och höjde sig änyo. Det var som om solen fallit ned i djungeln och nu studerade upp och ned som en guttaperkaboll. Men en sol, från hvilken utgick ett doft morrande, snarare lekfullt än ilsket. Ett ögonblick — och jag såg ingenting mer — blott gräset vaggade sakta hit och dit. Samtidigt vände jag mig för att söka mina följeslagare och hjälpare, och se, alla flydde de hals öfver hufvud. Af dem, som skulle skrämman tigern med oväsen, såg jag endast en och annan flyende bland buskarne, och min värd befann sig i fullt språng mot ett mangoträd, som reste sig öfver buskarne, väl 50 meter från min plats. Med bössan i högsta hugg sprang han. Utan att fatta något beslut därom, sprang äfven jag, och bakom mig steg tigerns plötsligt våldsamma rytande upp ur gräset. Bestens uppmärksamhet hade blifvit väckt genom det buller mina flyende följeslagare åstadkommit, och han gjorde sitt första språng efter oss. Min värd är redan uppe i trädet och jag är ej långt däriifrån, springande utan att kunna se mig om. — Så är jag framme vid det yfviga mangoträdet och under det jag klänger mig upp på dess lägsta grenar, hör jag tigerns rytande alldeles bakom mig. Högt uppe i trädet klättrar min värd, fast han för länge sedan är i skydd, liksom för lifvet. Där kommer plötsligt hans bössa neddansande, snuddar vid mitt hufvud, bryter brakande en gren och faller med en dof duns i marken. Halft döfvad af denna oväntade projektil, sitter jag ett ögonblick stilla på grenen och riktar mina ögon åt det håll, hvarifrån ryttandet kommer. Där höjer sig ett ofantligt gult skimrande nystan från marken, sväfvat ett ögonblick i luften liksom ett gult sken lysande i solen och jag får en föreställning om något som flåsade alldeles under grenen, på hvilken jag sitter, som om ett lokomotiv passerat tätt under mig. Med ett väldigt dån och brak faller så tigern ned bland de knastrande torra grenarne och löfven vid mangoträdets rot.

Jag har aldrig varit någon klättermakare, men denna gång kom jag högre upp i trädet hastigare än jag skulle trott vara möjligt. Och där nere låg den morrande gula besten, piskande marken med sin väldiga svans så att blad och grenar yrde och dammet steg högt i skyn.

Jag vet ej om tigrar kunna klättra i träd. Denne gjorde emellertid icke något annat försök därtill, än att han reste sig på bakbenen mot trädstammen, spännande sina klor i barken, som kattorna bruka göra. För öfrigt höll han hela tiden sina gula, grymt glänsande ögon riktade på oss och tog sig då och då en promenad rundt om trädet, liksom om han sökte ett sätt att komma upp däri.

Högt uppe i mangoträdets topp satt en gammal babian med kolsvart ansikte och lät sig med välbehag löska af sin fru. Med ett lifligt intresse hade han betraktat vår uppklättring och tigers språng samt gnuggade vid hvarje bestens rytande förnöjd händerna. Då tigern efter att en stund vandrat rundt trädet under starkt rytande tröttnade och lade sig ned med sina blickar fästade på oss, tyckte babianen, att hela affären artade sig att blifva träkig, hvarför han för att uppegga det gula vilddjurets mod började bombardera detsamma med stenhårda mangokartar. Tigern som väl trodde att denna obehagliga hälsning sändes honom från oss, började åter under fruktansvärdt rytande kloa i trädstammen, till stor glädje för babianen. Min värd uppmanade mig att med min revolver skjuta på tigern, men jag ansåg att detta ej skulle göra besten stort mera skada än babianens projektiler. Mina sex revolverskott voro dock mitt enda försvarsmedel och jag ville ej kasta bort dem i onödan. Ingen kan veta hvad en retad tiger kan hitta på att företaga sig. Men, sade hinduen, skjut då åtminstone babianen, som sitter däruppe och skrånar åt vårt trångmål samt dessutom i onödan retar tigern. Om hans döda kropp kommer neddansande får vilddjuret därnere något att syssla med. Nej, babianen är på sätt och vis vår värd, det vore orätt att offra honom åt djävulen därnere. Klättra upp högre i trädet du och försök öfvertygga honom om det olämpliga i att kasta mangokartar. Min värd klättrade verkligen upp ett stycke för att utföra denna rätt otrefliga mission, men babianen slog händerna med sådant eftertryck i grenen, på hvilken han satt, och spottade så afvisande, att hinduen fann sig föranlåten att vända om.

Då således ingenting var att göra, blefvo vi lugnt sittande där vi voro, lyssnande till babianen, som ledsnat på bombardementet och nu med hes röst föredrog allehanda humoristiska berättelser ur babianlivet. Åtminstone angaf hans makas periodiskt återkommande gapskratt att de voro humoristiska.

Allvarlig och bister låg tigern stilla nere bland trädrötterna, bidande sin tid. Väl en timme räckte denna belägring.

Emellertid hade byamännen, som vid tigers åsyn tagit till flykten, repat mod. Måhända var min värd såsom byns enda beväpnade man dem dyrbar. Nog af, man hade beväpnat sig med alla byns grytor och metallbitar samt med brinnande facklor, grenar och risknippen och tagat ut i djungeln för att med oväsen, eld och rök injaga fruktan hos vilddjuret. Hela djungeln genljöd snart af ett öronslitande oväsen, som kom babianen att tjuta med full hals, och en tjock illaluktande rök började tränga fram genom snären. Vår belägrare blef oangenämt berörd, spetsade öronen och fnyste några gånger samt uppgaf så ett hela djungeln skakande rytande. Med sina gula

ögon spejade han in i de tätaste snären, krypande tillsammans, färdig till språng mot denne larmande, illaluktande fiende, som han ej såg.

Männen höllo sig väl gömda bland snår och buskar under ett oväsen och ett skrikande, som borde kunnat skrämja det tappreste odjur på flykten. Babianen uppgaf genomträngande, skärande skri och från de på ett stort stenröse samlade blossen trängde en kväfvande rök ut mot slätten. — Plötsligt stiger en eldstråle upp ur det torra gräset därute och inom ett ögonblick är hela den öppna platsen, där vi först upptäckt tigern, ett enda haf af böljande, fräsande flammor. Tigern, som på detta sätt såg sin naturliga återtagsväg blockerad af eld och rök, lät först sin fruktansvärda stämma genljuda i skogen på ett sätt som öfverröstade allt det mänskliga oväsendet och kastade sig därpå med höga, mjuka språng in i djungeln på en punkt, dit den tätaste röken ännu ej hunnit. Under ursinnigt rytande bröt han in bland buskar och snår, drifvande de för lifvet flyende människorna undan åt sidorna och försvann snart ur vår åsyn. De belägrade voro undsatta. Och med något besvär och möda stego de ned ur sin provisoriska fästning, alla fyra, hinduen och jag, babianen och hans fru.

Elden, som snart förtärt allt det torra gräset, slocknade af brist dels på luftdrag, dels på näring. Djungeln är nog torr och borde sålunda erbjuda en god härd för elden, men allt trä är till den grad stenhårt, att det bildar nära nog ett bålverk mot elden.

Vi togo under många förnadsbetygelser afsked af den af allt hvad som försiggick ytterst intresserade babianen. För hinduen är apan ett till viss grad heligt djur äfven utanför Benares gränser, och hinduens uppmaning till mig, då vi sutto i trädet, att skjuta babianen, visar att han ansåg sig vara stadd i yttersta trångmål. Att under vanliga förhållanden skjuta eller på annat sätt ofreda de svartansiktade gynnarne kan nära nog åstadkomma uppror bland hinduerna. Åtminstone i det heliga Benares, alla apors och rysliga afgudars förlofvade stad.

Jag ansåg mig fått nog af tigerjakt, åtminstone för denna gång. Att vidare forska i djungeln efter den ur sinniga tigern, hade varit galenskap, så mycket större som min värds bössa genom fallet och tigers överkan därpå var odugligare än någonsin.

Vi började söka efter det bortröfvade barnet och funno efter en stund dess illa åtgångna kvarlevor ute på den förbrända slätten. Med denna bedröfliga trofé återvände vi till byn, utan att vidare se något af tigern, och sedan jag skrifvit och afsändt ett bref till den engelske residenten i Panna med upplysning om vilddjurets vistelseort och med uppmaning att antingen själf komma eller sända någon annan, som kunde befria byn från dess tyrann, började jag tänka på fortsättandet af min resa.

Då jag slutligen fann reda på min kärra, upptäckte jag i den Mohammed och kärrkusken, båda försänkta i djupaste slummer, utan en aning om hvad som tilldragit sig samt under kärran oxarne, likaledes sofvande. — Alla mina fyra följeslagare väcktes och sattes på sina platser, hvarefter vi återigen, sofvande, släpade oss iväg mot Nagode.

Med skäl kan man ju säga om detta mitt enda möte med en indisk tiger, att det i det stora hela varit rätt åt mig, om jag blifvit uppäten, och att det är en alldeles ovanlig idiotisk dumristighet, att gå ut att leta tigrar i det närmaste obebäpnad. Olyckligtvis föll mig denna utmärkta sanning in först i Nagode.

INTERIÖRER FRÅN EN MODERN KLUBBLOKAL.
THE ROYAL BACHELOR'S CLUB I GÖTEBORG efter nyinredningen.

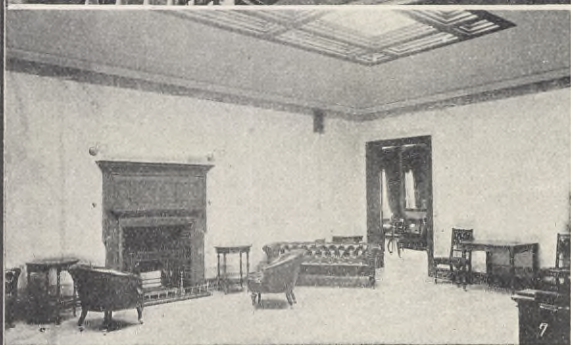
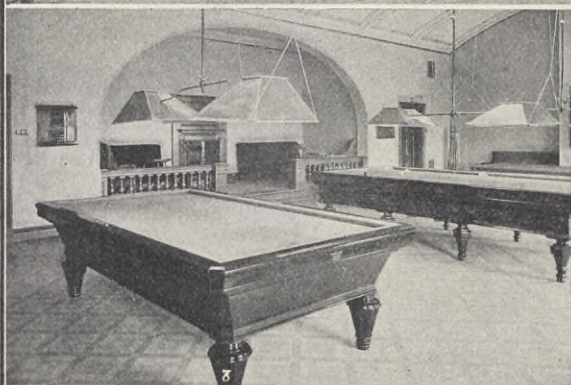
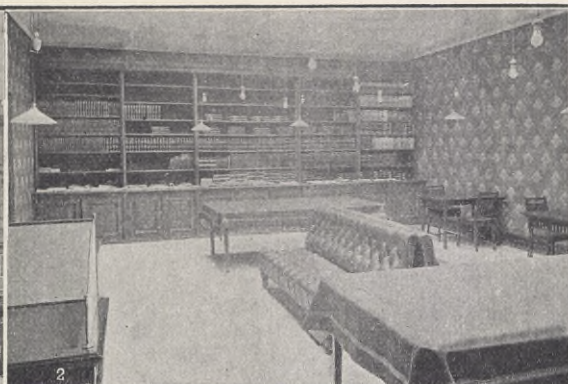

Foto: Jonason, Göteborg

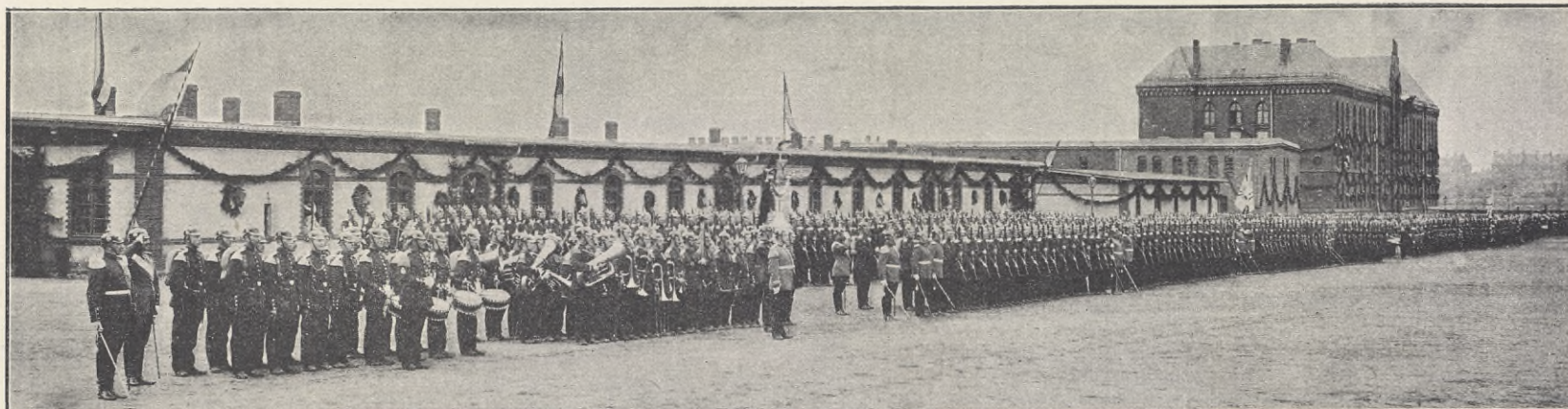
Kiöché: Kom. A.-B. Bengt Sjöfversparre, Skilm—Gbg

- 1) Klubbens hus vid Västra Hamngatan. 2) Läsrummet. 3) Billarderna. 4) Matsalen.
5) Stora Hallen. 6) Salonger. 7) Öfre Hallen och Spelrum. 8) Enskilda rummen.

Bachelors Club — den vanliga benämningen — har, äldst och af Gustaf III med »Royal» betitlad, alltid åtnjutit godt anseende för komfort. Och i en stad med så föga utvecklade uteliv, som fallet är i Göteborg, koncentreras behovet af trefnad i hemmen. Och vida mera som ett hem än som en restaurant har klubben varit och är nu i än högre grad. Vid restaureringen har en hel våning blifvit tillbyggd och nära nog hela huset i öfrigt disponeras för sitt ändamål, hvadan utrymmet är stort — lika stort som trefnaden. Inventarierna äro mest nya. Ledsamt nog hann til invigningsdagen den 9 maj icke det hela blifva så fullständigt ordnad, att lokalerna genom våra bilder visa mer än just »inredningen» — tändingar, böcker, penduler, tafflor, mattor etc., allt det myckna, utan hvilket lokalerna verka stela, det saknas å fotografierna, men kan man ju tänka sig detta till.

SVENSK-TYSKA VAPENBRÖDRAMÖTET I GUMBINNEN.

"Füsilieregiment GRAF ROON N:o 33", uppställt till parad den 30 april 1903, aflämnas till kommanderande generalen excellensen frih. von der Goltz, i närvaro af den svenska officersdeputationen.

Det preussiska Füsilieregimentet Graf Roon i Gumbinnen har vid upprepade tillfällen visat sitt goda minne af dess forna förbindelse med Sverige. Regimentet har nämligen utgått ur det gamla svenska von Engelbrekts regemente, hvilket sida vid sida med Bohusländska brigaden kämpade i slaget vid Svensksund. Bohusläns regemente mottog sommaren 1901 besök af officerare ur det tyska regementet, hvilket nu i dagarne, vid firandet af 100-årsdagen af fältmarskalken greve Roons födelse i sin ordning inbjudit de svenska kamraterna. En deputation från Bohusläns regemente har sålunda gästade Gumbinnen och där rönt ett utomordentligt gästfritt och hjärtligt mottagande.

Efter fotografi.

Kliché: Kem. A.-B. Fotograf Silfversparre Stilm.—Öbg

Grupp af officerare ur FÜSILIERREGIMENT GRAF ROON jämte den svenska officersdeputationen ur K. BOHUSLÄNS REGEMENTE. De svenska officerarne: Öfverste Malm (1), major Sjöqvist (2), kapten Wockatz (3), kapten Schulz (4), löjtn. Dahl (5), löjtn. gr. Cronstedt (6). Bland de tyska officerarne: Regementschefen öfverste Stephan (7), öfverstelöjtn. Arnold (8), major Vollbrecht (9), major Bloch von Blottnitz (10), major von Bleu (11), kapten von Lind (12), kapten von Sydow (13), premierlöjtn. Hartwich (14), löjtn. Fergien (15).

SVENSKA SYDPOLSEXPEDITIONEN

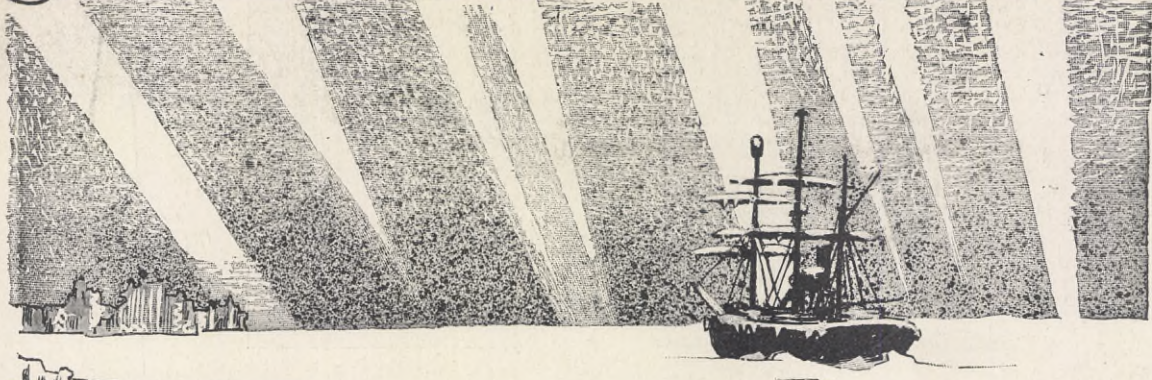

Foto. Jonason, Göteborg
 Klöck: Bengt Silfversparre
 Originalteckning för HVAR 8 DAG.

Grupp af expeditionens män, fotograferad å afseglingsdagen den 16 oktober 1901, speciellt för HVAR 8 DAG. De sittande äro. från vänster: Doc. A. OHLIN, Doc O. NORDENSKIÖLD, Kapten A. LARSSON, Dr E. EKELÖF. De stående: Fil. lic. G. BODMAN, Fil. kand. C. F. SKOTTSBERG, Fil. kand. K. A. ANDERSON.

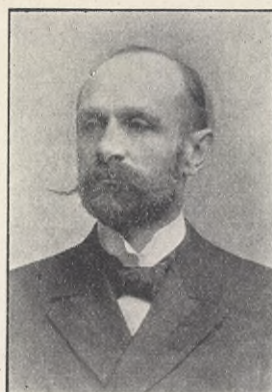
Tillfölje uteblifna underrättelser om den svenska sydpolsexpeditionen under Docenten OTTO NORDENSKIÖLD'S ledning, ha farhågor yppat sig för expeditionens öde. Denna, bestående af 28 man, af hvilka 15 äro svenskar, 12 norrmän och 1 argentinare, har redan öfvervintrat en gång och förråden anses icke kunna räcka en vinter till. Till betäckande af kostnaderna för en undsättningsexpedition pågår en enskild insamling, för hvilken professor *A. G. Nathorst* i Stockholm ställt sig i spetsen. Betydande belopp ha redan influit och är det att hoppas att den svenska ofervilligheten för ett så stort ändamål skall häfda sina traditioner. Af riksdagen äskas genom k. proposition anslag.

HVAR 8 DAG har i Nr 4 af III:dje årg. en redogörelse för expeditionen jämte ett flertal illustrationer från afseglingen.

FINSKE MÄN. IV.

W. von KRÆMER,
f. d. Guvernör i Åbo och Björneborgs län.

L. MUNCK,
f. d. Guvernör i St Michels län.

EDVARD KROGIUS,
f. d. Guvernör i Kuopio län.

F. G. BJÖRNBERG,
f. d. Guvernör i Vasa län.

EDW. FURUHJELM,
f. d. Guvernör i Uleåborgs län.

FREDSPALATSET I HAAG

Efter fotografi.

För medel, donerade af den bekante amerikanske stålkungen Carnegie, har i dagarne inköpts Hotel Vieux Doelen i Haag, att där disponeras af Fredsdomstolen, Tsarens vackra tanke.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Sthlm.—Gbg

LJUSTERELDAR.

Berättelse för HVAR 8 DAG af C. C.

Det var en mörk aprilkväll för 30 år sedan, innan den stora insjön blifvit sänkt, och den breda ån uppmuddrad och kanaliserad. Då steg vattnet vid vårflödet upp öfver de milsvida sankta starrängarne, och bildade en enda stor sjö af hela trakten.

Här och där uppstego de ekbevuxna kullarne liksom holmar; här och där stucko de längsta störrarne af gärdesgårdarne upp ur vattenmassan. Det hela försatte den på landsvägen färdande i en egendomligt svärmodig stämning. Denna, landsvägen nämligen, slingrade sig genom det stillastående vattnet likt en bred mur; hvar man blickade hän, intet lif, annat än de på gärdesgårdstörarne vippande kråkorna — intet spår af människor och deras arbete, annat än en och annan förfallen, halmtäckt lada, hvars öfre del stack upp på långa afstånd. Långt bort vid syndanden begränsades denna vattenöken af blånande skogshöjder, där en kyrka här och där glänste vit mot den mörka bakgrunden, till och med solen förmådde ej förtaga det ödsliga och vemodiga i detta landskap.

Nu var det emellertid, som sagdt, en nedmörk, lugn aprilkväll, utan en enda stjärna på himlen. Desto flera sådana lyste och gnistrade på de öfversvammade ängarne. Hundratals ljus tindrade så långt ögat kunde nå — rörliga, dunkelröda, stundom uppfammande, korsande hvarandra, följande hvarandra två och tre. Det var ljustereldar — hela traktens ungdomar voro ute på fiskafänge, och många kilogram gädda hemfördes den kvällen för att följande dag resa till »staden» och där förvandlas i klingande mynt.

Ibland kunde det hända, att en och annan af de låga, flatbottnade ökstockarne strök helt nära utmed landsvägen, och då kunde en där tillfälligtvis befintlig åskådare tydligt se dem vid det röda flammande eldskenet: den flata, bräckliga farkosten med sin, ut öfver fören å en stor hängande järnkorg, i hvilken de tjärade risknipporna sprakade och blossade, och tätt invid blosset ljusteraren på knä, med sitt gaffelliknande redskap i högsta hugg, under det en annan karl stod på aktertoften och långsamt stakade fram farkosten medelst en lång stör. En fet gädda dök upp, lockad af eldskenet — vapnet flög ned i hennes rygg — ett ögonblick sväfvade hon i luften glittrande och sprattlande — så försvann hon bland de andra offren i den stora korgen på båtens botten — ökan gled förbi ut i mörkret, och man såg endast den rörliga elden, som emellanåt flammade upp, då den försågs med nytt bränsle. Det hela erbjöd en särdeles trolsk, målerisk anblick, och var ganska »spännande» för deltagarne.

På en och annan båt befann sig äfven en kvinna — naturligtvis en ung sådan — och var hennes åliggande då att »staka». Så var förhållandet på den breda, präktiga ökstock, som tillhörde fjärdingsman i Hultet, och på hvilken ljustret fördes af sonen Erker. En högväxt, vacker pojke, full af lefnadslust; han stod i fören med ena handen stödd mot båt-kanten och den andra upplyftad till hugg, under det hans tindrande blickar voro fästade på vattenytan, där en och annan gädda allt emellanåt glittrande dök upp i eldskenet. På aktertoften stod en smärt, vacker, gladlynt flicka, och stödde sig mot den långa staken, så att båten saktat gled framåt, under det hon med glada utrop hälsade hvarje fisk som kastades i det på båtbottnen stående kalfatet. Bakom henne stod mörkret som en ogenomtränglig vägg — där låg ån, som nu strömmade strid, och för hvilken man måste akta sig. Men på sidorna och midt framför

sig hade hon de andra eldarne, med gamle Jöns i spetsen, som ljustrat gäddor på starrängarne i oräkneliga värar.

Så hade de glidit fram utan att växla ett ord väl en timme, och kalfatet började fyllas af sprattlande, silfverfjälligt byte.

Men plötsligt reste sig den unge mannen, ka-stade ifrån sig ljustret, klef öfver den stora korgern och blickade mörkt bortåt flickan: »Maja!»

Hon lät staken sjunka, så att båten stannade, och såg på honom tillbaka, halft rädd, halft trotsigt.

»Nå, Erker! Hva' ä' dä' om nu då?»

»Hva då' ä'? Det vet du väl — så som jag legat efter dig och trugat i år och dag. Nu vill jag ha' besked. Hvem af oss skall du ha — Kalle eller mej?»

»Åh! Inte skall du prata om tocket nu inte. Se så'n grann gädda du nu gick miste om.»

»Det rör mig ej — för nu är jag trött på detta här, ska' jag säga — och jag vill ha klart besked.»

»Och jag vill ljustra gäddor, för det har jag aldrig gjort förr.»

»Maja!» Han sprang föröfver, så att den lilla farkosten svajade och tog in vatten, och så grep han flickan hårdt om armarne. Hon släppte staken, som flöt bort i mörkret, och sökte skrattande göra sig fri, ehuru hans våldsamma grepp om hennes armar lockade tårar i de vackra ljusblå ögonen.

I detsamma strök en annan båt tätt förbi deras, den stakande i dess akter lutade sig framåt för att se båten.

»Släpp flickan!» röt han till, och vände sin båt mot de andras så att ett regn af gnistor föll ned öfver den, och de brottande tumlade omkull.

Flickan reste sig genast igen, men den unge mannen låg orörlig på båtens flata botten, med hufvudet öfver ena kanten.

»Kalle, Kalle! Hvad har I gjort! Nu bli vi alla tre olyckliga i alla våra dagar! Erker, Erker! tala ett endaste ord!»

Och hon föll på knä och sökte med darrande händer resa den fallne. Men skrämseln och ångesten hade förlamat hennes krafter: han föll tungt tillbaka igen.

Då klef Kalle öfver till henne, och gemensamt lyckades det dem att resa upp Erker i sittande ställning. Men hans hufvud föll så underligt ned på Majas axel — han hade fallit med nacken mot båt-kanten — den var bruten — hans unga lif hade slocknat i ett ögonblick, liksom hans ljustereld, som ej blifvit underhållen.

Majas skärande ångestrop vid denna upptäckt, ditkallade de andra fiskarena. Hon vred sina händer i vild förtviflan:

»Han är död! min Erker är död! Hör du mig inte, Erker? Du får inte dö! det är ju dig jag vill ha, bara dig — ingen annan!»

Men Erker vaknade ej — den försäkran han så länge tigt om kom försent.

Vid det fladdrande skenet från brasan röjdes ökstocken ur, och den döde lades på dess flata botten, med hufvudet i Majas knä. Hon satt orörlig, utan tårar, utan klagan — bara oafvändt stirrande ned på det bleka ansiktet, medan Kalle satt hopkrupen vid den dödes fötter, halft medvetlös, och båten fogs i släptåg af en deltagande granne. De andra båtarne hade samlat sig omkring dem, och som en blixtr nyheten om hvad som händt från mun till mun, fastän ingen visste eller hade sett huru det händt.

Sedan de första utropen, anmärkningarna och gissningarna korsat hvarandra, blef det tyst; och ljudlöst gled det långa liktåget öfver det orörliga vattnet, genom det svarta mörkret, medan allas hjärtan bäfvade för hvad som komma skulle — alla utom två: hennes som satt med den dödes hufvud i sitt sköte — ty hos henne hade all förnuftig tanke slocknat för alltid; och hans, som satt vid den dödes fötter, ty äfven om lagens straff skulle nå honom, var detta honom fullkomligt likgiltigt, då han ohjälpligt förlorat henne.

Och så slocknade ljustereldarne så småningom, och den tidiga vårgryningen började lyfta på den

svarta slöjan, medförande en frisk vind som dref vattnet ned mot sjön.

*

Nu vagga rika skördar så långt ögat når. Ån är, som sagdt, uppmuddrad och kanaliserad, och på den gå ångbåtarna upp och ned mellan de stora råg- och hvetefälten, hvilka nästan komma en att tänka på Amerikas prärier. Och ljustereldarne hafva sjunkit ned i minnenas värld, med all sin trolska romantik.

Men gamla Maja i fattighuset kan nog tala om dem — det är så godt som det enda hon riktigt kan tala om.

SVENSKAR PÅ AUTOMOBIL GENOM TYSKLAND

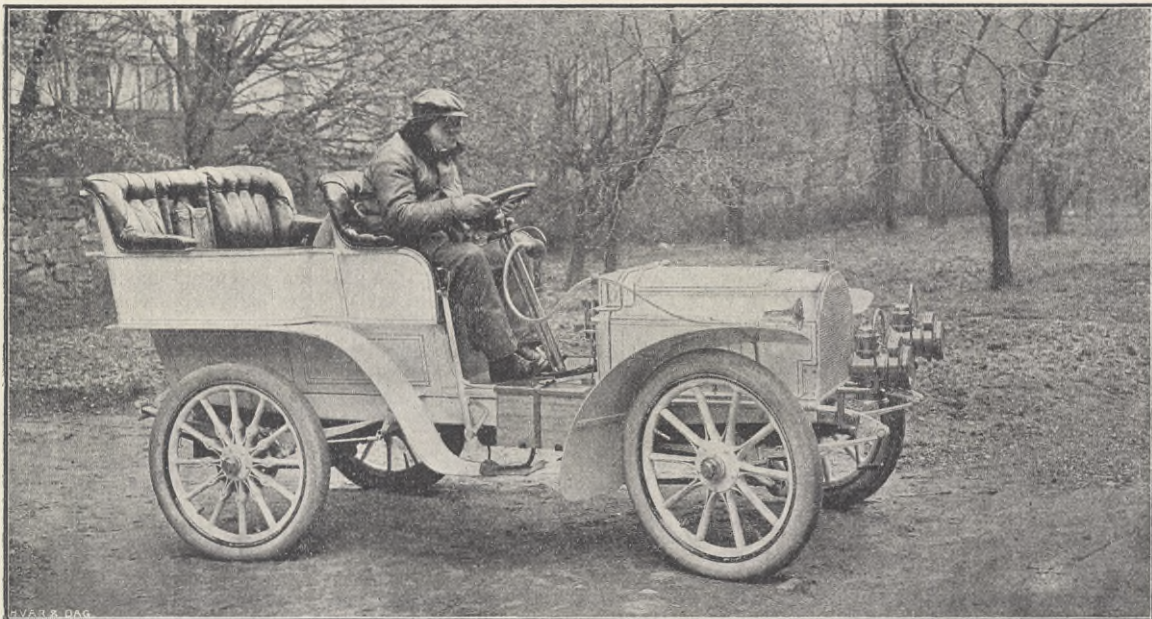

Foto: Jonason, Gbg.

INGENIÖR HENRIK PRIPP I SIN STORA AUTOMOBIL, efter resan genom Tyskland och på väg till Stockholm.

Två göteborgare, Ingeniör Henrik Pripp och Herr W. Aason Grebst, företogo helt nyligen en automobiltur mellan Rüsselsheim vid Mainfloden och Göteborg. Automobilten af Opel-Darraque-typen, officiellt byggd i Tyskland, men ursprungligen levererad från Frankrike, motstod på ett glänsande sätt de långa landsvägsfärdernas vedervärdigheter. Gummiringarne gledoskådade öfver såväl Tysklands härliga, milslångt raka chausseer som Skånes spåriga, smala flintstensmakadamiserade vägar, och de 24 hästarna drogo, där vägen så tillät, det gråhvit vidundret framåt med en fart af 65—70 km i timman. Genom Thüringens härliga skogar, öfver kullar, helt dolda under hvitblommig körsbärsträd, genom vänliga småstäder och förbi stolna ruiner, styrdes kosan mot norra Tyskland, där vägen timtals låg jämn och rak i solkenet, där ändlösa barrskogar omväxlade med öde hedemarker och där de vägfärande ej på timmar mötte någon människa.

I Danmark och än mer i Sverige väckte den stora vagnen ej så litet uppseende, hästarna togo saken jämförelsevis lugnt, under det att de körande af oförstånd skrämde upp de beskedliga dragarne medelst ryckningar i tyglarne, piskslag o. d.

I den starka farten var det nödvändigt att begagna de medförda läderkostymerna och de skinkladda brillorna. Man bör heller icke förundra sig öfver att landbefolkningen endast ogärna närmade sig dessa bägge vidunder, hvars make de väl ej förr skådat.

Vid ett tillfälle, i Halland, blef folket i en stuga så uppskrämt när en af resenärerna i full uniform nalkades för att begära vatten, att stugans ägare, under uttalande af sin förmodan om hvem det var som så hälsade på hos honom, drog ned bössan och ämnade förpassa besökaren ditner där man antog honom höra hemma. I sista ögonblicket fick vår man bort brillor och hätta och kunde så förklara sig.

Af våra svenska vägar jämförda med utlandets, har automobilten och dess besättning just icke någon fördelaktig erfarenhet. Kanske skall den moderna sporten med dess tillförsel af turister bidra att upphjälpa det förhållandet.

LANDSFISKALEN C. F. KÖHLER.

I dessa dagar har den redan från föregående tillfällen bekante landsfiskalen C. F. KÖHLER väckt en lika stor som berättigad uppmärksamhet i och med uppdagandet af de Löfdahlska brotten. Jämte skarpsynthet äger herr K. en energi som icke känner några hinder eller svårigheter. Ett karaktäristiskt drag berättas från undersökningarna. Löfdahl tillvitade tattarna i trakten en del brott man misstänkte honom för. Då förvandlade sig herr K. till luffare och uppträdde en kväll, försedd med en liter brännvin i en tattarstuga, begär och får husrum öfver natten, spelar kort, bjuder på förplägning och — listar ut hvad han vill ha klart.

Utan tvifvel är herr K. numera att anse som en af landdets största deaktiva förmågor.

Landsfiskalen C. F. KÖHLER.

KONUNG EDWARDS ANKOMST TILL PARIS.

Snapshots från HVAR 8 DAGS Pariskorrespondent.

HVAR 8 DAGS.

Efter fotografi.

Konungen och Presidenten Loubet lämna järnvägsstationen vid Bois de Boulogne.

Af alla de besök i främmande land, Englands konung i dessa dagar vid sin resa aflagt, torde intet ha större eller ens så stor betydelse som det i Frankrike. De engelska ropen vid Dryfusaffärens utspelande och de oförtydbara boersympatierna under kriget gjorde kanalen mellan de bägge länderna allt bredare. Det är heller icke endast en artighet ko-

nung Edward velat visa sina gamla vänner parisarne, utan han har i ord uttalat att fiendskapens dagar mellan de båda folken numera lyckligtvis äro förbi. Detta närmande mellan de tvänne stora nationerna är ju förvisso af stor betydelse, icke endast för båda parterna utan för hela Europa och fredstanken.

Kliché: Kem. A.-B. Benzt Silfversparre, Sthlm—Öbg.

HVAR 8 DAGS.

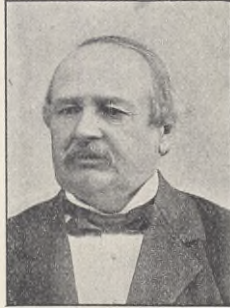
Efter fotografi.

SVERIGE-NORGES BESKICKNING I PARIS på väg till den stora revyn vid Vincennes. Minister Åkerman, militärattachéen frih. Adelsvärd samt en attaché.

Kliché: Kem. A.-B. Benzt Silfversparre, Sthlm—Öbg.

P. O. JACOBSON,
rådman i Filipstad sedan 1881,
fyllde den 29 april 70 år.

ANDERS ÖSTLUND,
rådman, direktör vid Upplands
Ensk. Banks kontor i Enköping,
fyllde den 5 maj 70 år.

C. G. RYSIEDT,
civilingenjör i Stockholm, fyllde
60 år den 2 maj.

OTTO SETTERBERG,
stadsfiskal, dir. för Smål. Ensk.
Banks afd.-kontor i Askersund,
fyllde 60 år den 4 maj.

J. O. STRINDBERG,
grosshandlare, Stockholm, fyllde
60 år den 5 maj.

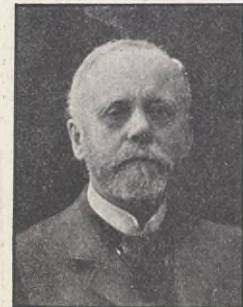
TORGNY de MARÉ,
öfverstelöjtnant vid Skånska hu-
sarrgementet, adjutant hos H.
M. konungen, fyllde 50 år, 5 maj.

C. A. C. STÅLHAMMAR,
major vid Första lifgrenadierreg.,
distriktsdir. i Smål. m. fl. provin-
sers hypoteksf., fyllde 26 april 50 år.

A. EMANUELSSON,
verkmästare vid A.-B. Radiator i
Sthlm, fyllde nyl. 50 år, i sällsynt
grad hyllad af arbetare o. förmän.

I. V. SCHÜRER v. WALDHEIM,
godsägare, nämndeman inom mel-
lersta Roslags domsaga i Stock-
holms län, fyllde den 5 maj 60 år.

HARALD HJÄRNE,
professor. led. af riksd. 2a kam-
mare, Uppsala, fyllde 55 år den 2
maj. Se utförlig biogr. no 44 årg. I.

VIKTOR KLEMMING,
maskindir. vid Ista distr. af sta-
tens järnvägar sedan 1899, Stock-
holm, fyllde den 1 maj 50 år.

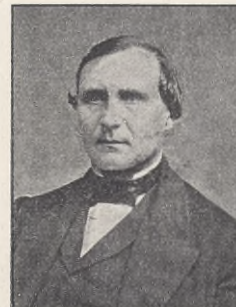
E. M. EKSTRÖM,
kapten, dir. vid Lunds bryggeri-
aktieab., har nyligen efter 28-årig
verksamhet träd tillbaka från
denna befattning.

† **LUDVIG FRIEH,**
f. J. notarie i kammarkollegium,
afled den 3 maj i Stockholm, 89
år gammal.

† **FR. TH. CARLSON,**
prost och kyrkoherde i Årstad i 40
år, fl. jubeldoktor, afled den 3
maj, 83 år gammal.

† **JAN ANDERSSON,**
led. af riksd. i 25 år. medl. af det
gamla bondeständ., afled nyl. i He-
demora. Född 1819. Kommunaln.

† **A. F. FORSELL,**
f. d. sågverksägare, afled i Stock-
holm den 26 april. Född 1842.

PORTRÄTTGALLERI

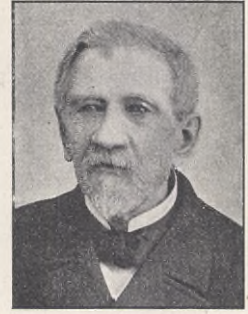
† C. A. ANDERSSON,
grossh. inneh. af firman O. P. Andersson & Son, Göteborg, afled den 27 april, 77 år gammal.

† A. TH. SUNDIN,
ingeniör i Mariestad, stadsfullmäktig och kommunalman, afled den 3 maj, 73 år gammal.

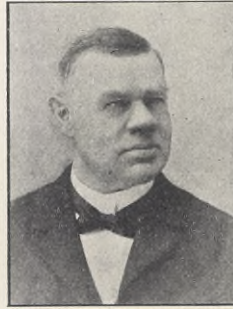
† P. O. LANDÉN,
kyrkoherde i Varola pastorat sedan 1892, afled den 23 april. Född 1832. Medlem af länets landsting.

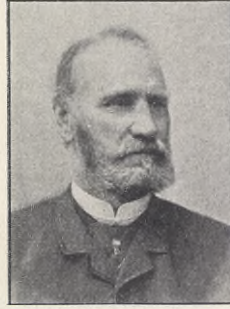
† E. S. KJELLBERG,
förest. för Örebro Prakt. Språk- & Handelsskola, afled i Örebro den 27 april, 72 år gammal.

† ANDERS HANSSON,
f. d. landstingsman, repr. för Skytts härad i landst., framst. kommunalman, afled den 24 april i Trelleborg, 70 år gammal.

† E. A. KJELLGREN,
rådman, framstående kommunalman i Nyköping, afled den 3 maj därstädes, 69 år gammal.

† C. G. F. MARTINSON,
sjökaptan, afled den 29 april i en ålder af 70 år.

† A. F. TORNBORG,
stadsmäklare i Malmö, afled därstädes den 1 maj, 65 år gammal.

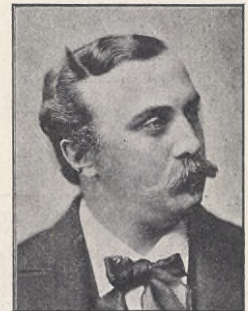
† OLAUS LAVESON,
kyrkoherde i Styrestad sedan 1883, afled den 27 april i Norrköping, 63 år gammal.

† E. G. SUNDBERG,
f. d. sekreterare i skogsstyrelsen, afled i Stockholm den 29 april, 62 år gammal.

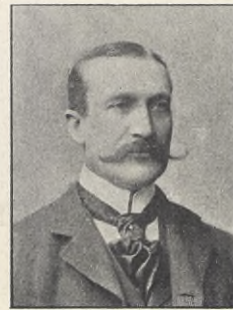
† J. N. ÅKERMARK,
fil. dr. kyrkoh. sedan 1885 i Kristine församl. i Göteborg, afled därst. den 2 maj, 58 år gammal.

† WILLIAM MILLDE,
ingeniör i Stockholm, afled den 30 april, i en ålder af 60 år.

† O. NORDENFALK,
öfverstelöjtn. i armén, major vid Andra lifgrenadierreg. res. af. d. 3 maj i Vimmerby, 65 år gammal.

† A. F. ROXENDORFF,
f. d. svensk-norske konsulin i Madrid, afled i Newyork den 1 maj, 52 år gammal. Framst. tekn.

† J. D. CARLSSON,
stadsläkare i Varberg, afled den 3 maj, 50 år gammal. Fängelse- och järnvägläkare.

† C. R. E. LEIJONANKER,
öfverstelöjtnant vid Hallands regemente, afled den 29 april i Skara. Född 1854.

IDROTTSTÄFLINGARNE I STOCKHOLM DEN 10 MAJ.

Efter fotografier af HVAR 8 DAG'S fotograf.

Fotbollsmatchen mellan idrottsföreningarna Svithiod och Sleipner.

*
Velocipedridt, 5,000 meter: 1:ste pristagare E. Risberg (X).

*
I gruppen:
från vänster: E. Serander (2:dra pris), K. Hellström (1:sta pris), J. Johnson. (3:dje pris) i fotlöping 1,609 meter.

*
Porträttet längst till höger är af den danske fotlöparen Harald Grönfeldt, 1:sta prist i loppet å 100 och 500 meter.

Kliché: Bengt Silfversparre.

EN LIFLIG TAFLA FRÅN ÖSTERÅSENS SANATORIUM.

Amatörfoto.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Skåm—Gbg

Den första maj hade patienterna vid sanatoriet fått frihet att fira vårens ankomst medelst anordnande af ett karnevalståg med klingande musik. Det behöfver ej tilläggas, att festen till fullo uppskattades — det synes å de glada och belåtna ansiktena.